

naturligvis fuldstændig Ret til at begaa en hvilken som helst Indførsels, og jeg skulde derfor heller ikke have saa meget imod, at man kom til at gøre saadanne Indstrænkninger.

Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgfres (Scharling) tog navnlig Ordet for at værgø Frederiksberg mod den Ødelæggelse, som vilde komme over den ved dette Lovforslag. Det er jo ikke noget nyt. Det samme Hensyn maatte der jo være at tage ved en hvilken som helst Ordning af Sagen, enten det skete gennem en indgaaende Reform af den personlige Kommuneskat eller ved en delvis Lov, og det har ogsaa været oppe under alle vore Forhandlinger. I den Betænkning, der blev afgiven over den personlige Kommuneskat i 1883, blev det Forbehold udtrykkelig taget, at der utvivlsomt maatte træffes særegne Foranstaltninger for Forholdet mellem Frederiksberg og København. Det kan jo ordnes ad forskellige Veje; den nærmeste Udvej ligger vel der, at disse Kommuner blive slaaede sammen, og det bliver vel sagtens Løsningen til sidst. Men som sagt, vi have alle været enige om, at der maatte findes Undtagelsesregler for dette Tilfælde. — Det ærede Medlem for Tisted Amts 3dje Valgfres (N. Andersen) fremdrog Gjentofte, som et Eksempel paa, at det ikke alene er Frederiksberg, der vil komme til at lide ondt ved Loven. Det er imidlertid af nogen anden Art end Forholdet i Frederiksberg. I Frederiksberg er det nemlig Folk, der bo i en Kommune og have Næring i en anden. For Gjentofstes Bedkommende vil det jo nærmest være Spørgsmaalet om Laanliggerne, altsaa saadanne, som have delvis Ophold i den ene Kommune og delvis i den anden. Jeg skal straks komme tilbage til, at der jo vistnok vil være en Løsning af denne Sag, som er meget let.

Over for den højtærede Indenrigsminister kan jeg som sagt kun beklage, at vi ikke ere fuldstændig enige, men jeg kan kun udtale min Anerkendelse af den Smøbekommen, som vises fra Ministerens Side i hans første Udtalelse. Den højtærede Minister antede over eller rettere gjorde opmærksom paa, at man nærer overdrene Forventninger med Hensyn til Udbyttet, til Fordelen af en mellemkommunal Bøstating, og at der ved en saadan ikke staves ny Skatteobjekter, altsaa ikke tilvejebringes ny Penge, men at det kun drejer sig om en anden Fordeling af en alt tilstedeværende Bøstating. Det er fuldstændigt rigtigt, men den højtærede Minister vil jo se, at det samme Forhold er til Stede over for en hvilken som helst Statterreform, vi behandle. Hvis det var tilstrækkelig Grund

at sige: ved en Statterreform tilvejebringe vi ikke ny Penge, men kun en bedre Fordeling af Skattebyrden i Landet, kunde vi overhovedet ikke reformere Bøstatingen. Det er ganske vist, at nogle Kommuner vilde glæde sig og andre græde over et Lovforslag som dette, men naar vi ere paa det rene med, at de, der glæde sig, glæde sig berettiget, og at de, der græde, ikke have Lov til at græde, tror jeg, at der er tilstrækkelig Grund til en Reform. Jeg tror ogsaa, at der selv i de Kommuner, som ved en saadan Foranstaltning vilde komme til at miste nogen Indtægt, vil være fuld Erkendelse af, at denne Indtægt ikke tilkommer dem, og at de derfor maa finde sig i at afstaa den. Nogen Knurren vil der vel vise sig, men det maa jo gøres. — Den ærede Minister anerkendte forskellige Punkter i Forslaget med alt Forbehold, og jeg vil nævne dette for at gøre opmærksom paa, hvad man mulig kan vente at blive enig om, thi saa vil det være lettere at forhandle om det, man er uenig om. Jeg noterede navnlig dette, at den ærede Minister er enig i, at vi bør opretholde Bøstatingen paa Formue og Lejlighed. Det er ikke noget nyt Standpunkt fra den ærede Ministers Side; det gjorde han sig til Talsmand for allerede i 1883 og før, og der kan jeg kun udtale min fuldstændige Enighed med den højtærede Minister. Vi skulle nemlig forlade Vigningen paa Formue og Lejlighed, som er en godt indlevet Skat, og som under menneskelige Forhold nærmer sig saa meget som muligt til en Stats Ideal, nemlig det at hvile paa Skatteevnen. Det andet Punkt var dette, som den højtærede Minister antydede, at det vist ogsaa var rigtigt at gaa ud fra, at den enkelte Skatteyder ansættes til Skat efter sin hele økonomiske Stilling i Opholdskommunen. Dette Princip, mente den højtærede Minister, var rigtigt, og jeg tror ogsaa, at det vil være vanskeligt at komme bort fra det. Den højtærede Minister bemærkede nu, at der er 3 Kategorier, det der gælder om at tage Hensyn til. Den ene er dem, der bo i en Kommune og have Næring i den anden. Den højtærede Minister mente, at ganske vist kunde der være nogle Vanskeligheder herved, men at Princippet om den samlede Bøstating i Opholdskommunen dog vist der var praktiskabelt. Dernæst tyrede den højtærede Minister, at den anden Kategori omfattede dem, der flytte fra en Kommune til en anden i Skatteaarets Løb, og bemærkede derom, at det var et forbigaaende Forhold, og selv om det kunde volde lidt Vanskelighed, var det dog kun enkelte Tilfælde, som ikke gentog sig, ogsaa der kunde det være hensigtsmæssigt at holde